books2ebooks.eu

Polidori, John William
Byron, George Gordon, baron
Glinka, Fedor

Vampyren af lord Byron. Öfversättning. Jemte en öfversättning från ryskan. Af C.S.F. Helsingfors, tryckt hos J. Simelius 1824.

Helsingfors
1824

e-böcker från ditt bibliotek av
eBooks on Demand

digitaliserad av
Kungliga Biblioteket
National Library of Sweden

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via http://books2ebooks.eulla boken.

- http://search.books2ebooks.eu/

POLIDORI, John William

Roman. Wtl. (Pr.)

1700-1827

Flois
1824

Ad 9 af Byron.

utan af Med. der J. W. Polidori,
hvilken uppgifver att Byron muntligen
berättat historien för honom
(Jfr. Sahlbergs Aut. Kat. 19.579
(1905)

Carl Samuel Forssmann
Referendarie sekreterare
Lagman, Riddare.

Polidori, J.W.

Su Saml. Roman. Ult. (Br) 1700-1829

VAMPYREN

AF

LORD BYRON.

Öfversättning.

Jemte en Öfversättning från Ryskan.

af

C. S. F.

Helsingfors,
Tryckt hos J. SIMELIUS 1824.

VAMPYREN *

Det tilldrog sig en vinter i London, att midt under lustbarheterne, i de tongifvande förnämes sällskaps kretsar infann sig en Gentleman, som merå var utmärkt

* I Grekland, Ungern, Polen och åtskillige andre länder är en folkstro gängse, att menniskor, som under sin lefnad begått något rysligt brott, åro dömde att efter döden åter uppstå, och kringvandrande i sin förra gestalt, förlänga denna sin varelse derigenom, att de suga ut bloden på dem de i lifvet mest älskat. Sådane gengångare kalla de Vampyrer och tro äfven, att den som mist sitt lif genom en slik Vampyr, efter döden sjelf förvandlas dertill. Sålunda förekommer i Journal de Londres för Mars månad 1732 följande berättelse om en sällsam händelse som hade tilldragit sig i Madreyga i Ungern: en Hejduck vid namn Arnold Paul, hade uppgifvit inför Magistraten å nämnde ort, att han i Cassovia vid gränsen af Turkiska Servien blifvit oroad af en Vampyr, men omsider påhittat att befria sig ifrån dess anfall dymedelst, att han förtärt mull ifrån Vampyrens graf och tvått sig med sin egen blod. Denna försiktighet kunde dock ej afböja, att icke han sjelf blef Vampyr; ty vid pass tjugu eller trettio dagar efter det han dog och begrofs, beklagade sig några personer, att de blifvit ansatte af honom och uppgåfvo,

genom sin besynnerlighet än sin rang. Han skådade ned på den honom kringyrande glådjen, liksom det varit honom förment att taga deri del. Endast ett vänligt småleende ur något skönt öga tycktes fästa hans uppmärksamhet; dock syntes det tillika, som hade hvarje blick af honom hämmat detta löje och strött fruktan i de glades bröst. De som erforo denna rysning, kunde icke förklara dess orsak; somlige tillskrefvo den Gentlemannens slocknade grå ögon, som då de fästes på någons ansikte, utan att egenteligen synas skarpa, likväl med en enda

---

att till och med fyra menniskor sålunda mist lifvet. -- För att förekomma ytterligare olyckor, rådslogo ortens innevånare med sin Hadagan, och uppgräfde liket. De funno det (såsom förhållandet alltid skall vara med Vampyrer) ännu utan spår till förruttnelse, och ifrån dess mun, näsa och öron utströmmade klara, rena bloden. Då man således erhöll fullt bevis emot Arnold Paul, vidtog man genast de brukliga försiktighets-mått och slog en påle igenom hans hjerta och kropp, hvarvid Paul tillgifvit ett rop, liksom han ännu ägt lif. Derpå afskars hans hufvud och kroppen förbrändes; askan blef kringströdd i luften. På lika sätt förfors med alla deras kroppar, som mist lifvet derigenom, att de slägkt hans Vampyr-törst, och så hade det omsider lyckats att återställa säkerheten å orten. -- Denna folksaga har nu gifvit anledning till Lord Byrons berättelse, såvensom den blifvit behandlad af Engelska skalden Southey i dess rysligt skôna poëm "Thalaba."

blick tycktes genomborra det innerstå hjertat. För sin besynnerlighet blef han bjuden till hvart hus; alla önskade få se honom, och de som voro vane vid en lifligare eggelse och eljest plågades af ledsnad, gladdes, att omgifvas af ett väsen, som ägde förmåga att fängsla deras interesse. I trots af likfärgen i hans anlete, derå hvarken blygsamhetens rodnad eller lidelsernes flammor någonsin utförde sine varmare teckningar, oaktadt för öfrigt formen och dragen voro vackre, försökte ändock några qvinliga lyckjägare, att ådraga sig hans uppmärksamhet och erhålla helst något bevis af hvad de ville kalla böjelse för sig: Lady Mercer, som allt sedan hon blifvit gift, i sällskapskretsarne utgjort ett föremål för de fulares tadlande anmärkningar, ställde sig öfverallt i den besynnerliges väg och sökte med hvarje medel, till och med den äfventyrligaste klädedrägt, att erna ett utmärkande bemötande: -- Men förgäfves; -- När hon stod framför honom, och hans blickar tycktes hvila på henne, såg det dock alltid ut, liksom bemärkte han henne icke; -- detta förvirrade omsider hennes fräckhet och hon trädde utan seger från fältet. -- Dock fastän ej ens denna beryktade dame

förmådde bestämma hans ögons riktning, syntes det täcka könet ingalunda lemna honom kall; men den granlagenhet, hvarmed han talte till en sedesam qvinna eller en oskuldsfull flicka var i allmänhet så stor, att endast få kunde berömma sig härföre. Imedlertid gjorde han sig känd såsom en intagande sällskapskarl, och vare sig nu, att denna egenskap mildrade frnktan för hans besynnerliga character, eller att det hat emot lasten, han låt påskina, intog för honom -- nog af, han var lika väl liden af fruntimmer, som söka sitt köns berom i husliga dygder, som ibland dem, hvilka beflåcka det med sina laster.

Samma tid kom en ung ådling vid namn Aubrey till London. Han var fader- och moderlös och hade efter sina redan i hans barna år aflidne föråldrar ärft en ansenlig förmögenhet, som delades af endast en Syster. Hans förmyndare bekymrade sig mera om förvaltningen af dessa stora ågodelar, ån om ynglingens uppfostran, hvilken derföre var lemnad legda informatorer i vård, som utbildade hans phantasie på förståndets bekostnad. Han lifvades derföre af denna höga, romantiska kän-

sla för åra och tro, som dagligen vållar så många hundrade nylåringars ofärd. Han trodde att alla menniskor ålskade dygden, och ansåg lasten af försynen skapad endast för en större theatralisk effects skull, liksom den förekommer i romaner; han trodde, att elåndet i kojorne bestod endast i den trasiga drägten, som dock åfven var varm och genom sitt oregelbundna draperie och sina brokiga färgor bättre föll i målarens öga. -- Kort sagdt, han förvexlade Skaldernes drömmar med lifvets verklighet. -- Han var vacker, sjelfrådande och rik: skål nog för de fleste mödrar att vid hans inträde i sällskaps kretsarne, tränga sig till honom och använda alla medel, att ställa sina dels trånande, dels yra ålsklingar i det förmånligaste ljus, medan döttrarna å sin sida, genom sitt smickrande minspel, så ofta han nalkades, och sina gnistrande ögonkast, så ofta han öpnade läpparne till tal, ingåfvo honom falska begrepp om sina talanger och sitt värde. -- Öfverlemnad åt sin romaneska enslighet, förundrade han sig ej litet, då han fann, att med undantag af vax- och talgljusen, hvilka ofta nog lustigt uplågade, -- dock icke genom någon andes närvaro, utan i brist

af en snytande ljussax, -- i det verkliga lefvernet sällan tillfälle gafs, att öka samlingen af de ljusa och glädtiga taflor och beskrifningar, som förekomma i böcker, dem han korat till föremål för sitt studium; -- men då han njöt någon ersättning i sin smickrade fåfänga, så var han redan färdig att låta sina drömmar fara, enär i och med det samma den excentriska man, vi ofvanföre skildrat, trädde i hans väg.

Han sökte utgrunda denne mans character; men en fullkomlig omöjlighet att härom fatta ens något begrepp, hålst denne besynnerlige, försänkt inom sig sjelf, näppeligen röjde vidare uppmärksamhet för sin omgifning, än att han tyst erkände dess tillvaro, förekom all närmare beröring dem emellan. Då Aubrey dessutom tillåt sin inbillning att sorgfälligt utmåla hvarje föremål, som gaf näring åt hans böjelse för sällsamt svärmande ideer, så bildade han äfven detta väsen snart till hjelten i en roman, och förvexlade sedan fostret af sin phantasie med den i verkligheten lefvande personen. Småningom blefvo de dock närmare bekanta, och genom visad upmärksamhet vann Aubrey omsider så mycket, att hans

umgånge blef tåldt. -- Han erfor efter hand att Lord Ruthvens omständigheter voro i obestånd, och slöt af tillrustningar, dem han hörde göras i Lordens qvarter, att han ärnade företaga en resa. Brinnande af längtan, att närmare utforska den sällsamma mannens lynne, som alltmera hade retat hans nyfikenhet, lät han sina förmyndare förstå, att tiden nu kunde vara inne för honom, att verkställa den resa, som enligt en seclers gammal öfvertygelse var nödig för att i stånd sätta en yngling att med eftertryck beträda det medborgerliga lifvets bana. -- Då förmyndarene härtill höllo, meddelte Aubrey oförtöfvadt Lord Ruthven sin afsikt, och var icke litet förvånad att af honom förekommas med anbudet om en gemensam färd. Smickrad af detta bevis på aktning af en man, som tycktes försmå all gemenskap med andra menniskor, omfattade han Lordens anbud med fröjd och inom få dagar hade de tillryggalagt det åtskiljande hafvet. -- Hårtills hade Aubrey ståndse saknat gynnande tillfälle att utforska Ruthvens sinnelag, men då han nu kunde öfverse flere af dess handlingar, fann han snart, att resultaterne af hans forskningar sjelfmant erbjödo åtskilliga slutsatser till

driftjådrarne för hans förhållande. -- Ruthvens frikostighet gränsade till slöseri; den sysslolöse landstrykaren, i bredd med den verkligt behöfvande tiggaren, erhöllo gåfvor som vida öfverstego hvarderas ögonblickliga behof. -- Härvid gjorde Aubrey äfven den anmärkning, att hans följeslagare aldrig gaf allmosor åt menniskor, hvilka genom de oftast sjelfva dygden åtföljande olyckshändelser blifvit störtade i armod; desse viste han fastmera med hånlöje ifrån sig, medan han rikligen beskänkte den lastfulle, så ofta denne anhöll om en mild gåfva, den han likvist årnade användа, icke till förskaffande af nödtorftig bergning, utan för att befrämja sina lustar och sjunka allt djupare ned i utsvåfningarnes dy. -- Derjemte var en annan, ganska besynnerlig, omständighet förknippad med Lordens gifmildhet: alla som deraf rönt prof, erföro nemligen, att en förbannelse låg derpå, ty de antingen kommo derigenom i galgen, eller nedsänktes i det djupaste och föraktligaste elände. -- I Brüssel och andra städer, genom hvilka deras våg förde, sattes Aubrey i förnndran öfver det begär hans följeslagare röjde, att uppsöka den stora verldens kretsar, der han vanli-

gen satte sig till pharao borden och punctera-
rade med en afgjord lycka, utom då nå-
gon erkånd bedragare var hans motpart,
till hvilken han vanligen tappade mer än
han förut vunnit; imedlertid bibehöll hans
ansikte ståndse det oföränderliga uttryck,
hvarmed han alltid i sällskaper skåda-
de omkring sig. -- Dock så ofta han träf-
fade på en håftig och oeftertänksam yng-
ling, eller den olyckliga fadren för en tal-
rik familj, tycktes hans önskan blifva For-
tunas lag, -- hans skenbara likgiltighet för-
svann, och hans ögon glänste likt kattens,
då den leker med ett halft ihjälbitet möss.
I hvarje stad lemnade han efter sig någon
dertills förmögen yngling, ryckt af honom
ur den krets, hvars prydnad han utgjorde,
och förbannande nu i ett ensligt fängel-
se det öde, som bragt honom i fiendens
våld; och mången fader satt med förtvif-
lande hjerta utsatt för sina stumma, hun-
grande barns talande blickar, utan att af
sin förra rikedom hafva en ussel skårf öf-
rig att för ögonblicket stilla deras tårande
behof.

Aubrey ville ofta förebrå sin vän dess
förhållande, och bedja honom att afstå från

en frikostighet och ett nöje, som gjorde alla menniskor olyckliga, utan att förskaffa honom någon båtnad. -- Men han upskôt dermed alltid i hopp, att någon gång ett sårdeles gynnande tillfälle dertill skulle yppas; sådant erbjöd sig dock aldrig. Lord Ruthven var i hela sin lefnad, till och med då han omgafs af de mest omväxlande, ån vilda och ån rika naturscener, alltid en och densamme; hans öga talte ånnu mindre ån hans läppar, och ehuru Aubrey nu var i så nära granskap till föremålet för sin nyfikenhet, vann han derigenom knappast något mer ån en större långtan och retelse att söka nyckeln till den gåta, som låt hans spända inbillning allt mer ana ett öfvernaturligt innehåll.

De anlände snart till Rom och Aubrey förlorade sin resekamrat för någon tid ur ögnasikte; denne bivistade idkeligen morgonsållskaperne hos en Italiensk Grefvinna, medan Aubrey letade efter jättespåren till den i seclers lågd förödde Stadens fordna prakt. -- Sålunda sysselsatt, erhöll han bref från England, dem han med otålighet uppbröt. Det första var från hans Syster och andades idel ömhet; de öfriga voro från

hans förmyndare och desses innehåll kom Aubrey att häpna. — Om han redan ofta förut hyst den tanken, att i hans följeslagare bodde någon ond ande, så steg den nu till fullkomlig visshet. — Förmyndarene bodo honom entråget, att genast skilja sig från sin resekamrat, så vida hans kända omotståndliga makt att förföra, kunde göra hans umgånge vådligt. — Man hade nemligen upptäckt, att hans förakt för Lady Mercer icke grundat sig på hennes character, utan härrört deraf, att han för att höja priset på sin gunst, begärt, det hans slaktoffer skulle blifva i allt delaktigt af hans brottslighet och nedsänka sig från thronen af en obefläckad dygd i lastens och förnedringens djupaste afgrund. Och derjemte hade man bemärkt, att alla de fruntimmer, dem han tyckts hylla för deras dygder, efter hans afresa afklädt sig masquen och visat sig för allmänheten i sina lasters nakenhet.

Aubrey beslöt nu att öfvergifva en man, hvars character icke erbjöd en enda ljuspunct, derå ögat med nöje kunnat hvila. Han föresatte sig att upptänka någon förevändning till skiljsmässa, men att tillika ännu begagna mellantiden till noggrannare

forskningar. -- Han följde honom i samma sällskapskrets och varseblef genast, att Lorden sökte snärja den oerfarna dottren i huset. I Italien händer det sällan att ogifta fruntimmer träffas i sällskap, och derföre måste han söka att fördoldt utföra sina planer; -- Men Aubreys öga förföljde alla hans steg och upptäckte snart, att det redan hunnit till aftal om hemligt möte, hvarvid sannolikt den menlösa flickans oskuld skulle offras. Utan dröjsmål gick han derföre in till Lorden och åtsporde honom oförtäckt om hans afsikter, upptäckande tillika för honom sin kunskap om den aftalta nattliga sammankomsten. Lorden svarade, att afsikten vore den vanliga, och på en ny tillfrågan, om han ämnade gifta sig med flickan, slog han upp ett högt hånskratt. -- Aubrey gick, och gaf Lorden straxt derpå skrifteligen tillkänna, att han ändrat sin plan och icke vidare ärnade beledsaga honom på hans resor. Sedan befallte han sin betjent att hyra annat qvarter, och underrättade emedlertid flickans mor om allt hvad han visste, äfven hvad Lordens character beträffade. Mötet förekoms; dagen derpå gaf Lord Ruthven till svar, att han var nöjd med skillsmässan, och röjde för öf-

rigt ingen kännedom derom, att Aubrey förstört hans plan.

Ifrån Rom tog Aubrey vågen till Grekland och kom omsider, sedan han genomvandrat halfön, till Athén. Här bosatte han sig hos en Grek och fördjupade sig snart i forskningar efter förbleknande minneskrifter om forntida herrlighet uppå ålderdoms lemningar, som af blygsel, att förslafvar förtålja om fria menniskors bedrifter, antingen gömt sig i jordens skyddande skåte eller stuckit sig undan bakom yppiga buskar och snår. Under samma tak med honom lefde här ett våsen, så skönt och mildt, att det kunnat tjena till modell för målare, som velat afbilda det af Mahomet åt de råttrogne i paradiset utlåfvade Hoppet, endast med skillnad, att ur hennes ögon lyste för mycken själ, för att kunna tillfalla dem, som inga själar hafva. -- När hon trippade öfver fältet eller sprang uppföre bergshöjderne, trodde man sig se en hind: och hennes ögon, ur hvilka allt skönt i naturen på en gång tycktes tala, funno ingenstädes sina likar. -- Haidés låtta fjät beledsagade ofta Aubrey på dess forsknings färder och ej sällan blottade den menlösa

flickan vid förföljandet af en fjäril, sina skôna formers alla behag för främlingens begärliga blickar, hvilken vid åskådningen af det lefvande skôna ofta nog bortglömde de nyss med möda dechiffrerade bokståfverne på någon halft utplånad minnestafla. Oftast skimrade vid de muntra rörelserne hennes vågiga lockar emot solens strålar, i så skôn och rikt omväxlande färgprakt, att den förgåtenhet, i hvilken vår antiqvarie härvid sönk, väl förtjente urskuldas, ehuru härigenom det föremål, som kort förut tyckts vara af den största vigt till förklaring af något mörkt ställe i Pausanias, lemnades åt glömskan. -- Dock hvartill försöka att beskrifva det obeskrifliga. -- Hon var ung, oskuldsfull, skôn och obesmittad af det större sällskapslifvets gift. -- När han var sysselsatt, att till ett minne för kommande tider afteckna den gamla verldens lemningar, stod hon bredevid honom och beundrade hans arbete; än beskref hon då för honom sin hemorts landtliga danser, och än underviste hon sjelf honom i deras ringdanser under bar himmel, eller afmålade med sin ungdomliga phantasies guldfärger bröllopsdanserne, dem hon påminte sig hafva sett i sin barndom; slutli-

gen kom hon åfven till föremål som tyck-
tes hafva gjort ett varaktigare intryck på
hennes inbillning, nemligen de ande- och
spökelse-historier, hon i barnaåren hört be-
råttas af sin skôterska. -- Det alfvare och
den trovårdighet hon gaf sina berättelser
väckte Aubreys interesse, och ofta, når hon
förtäljde om en lefvande Vampyr, som å-
ratal kringvandrat ibland slåkt och vänner,
dömd att hvart år förlånga sin varelse der-
igenom, att han berôfvade någon skôn qvin-
na lifvet, stelnade bloden i hans ådror, me-
dan han likväl bemödade sig att skratta åt
de dåraktiga och rysliga fostren af hennes
inbillning. -- Men Haidé namngaf åtskilli-
ge ännu lefvande åldre personer, som sjelf-
ve upptäckt ett sådant väsen ibland sig, då
de funnit flere af sina barn och närmaste
anhôriga dôde med tecken, att deras fiende
på dem stillat sin hunger; och då Aubrey
ännu fortfor att röja tvifvelsmål, bad Haj-
dée honom enträget, att sålta tro till hen-
nes berättelse, emedan man förmärkt, att
den som vågat tvifla på Vampyrers tillva-
ro, vanligen blifvit tvungen att omsider
med krossadt hjerta erkänna sanningen der-
af. Tillika beskref hon desse varelsers yttre
utseende, och stegrade ej litet Aubreys för-

fåran, då han fann Lord Ruthven hårigenom troget skildrad; dock sökte han betaga henne all fruktan, oaktadt han sjelf måste förundra sig öfver så många omständigheter som härvid sammanstötte, för att ingifva honom tro på Lord Ruthvens öfvernaturliga makt. -- Aubrey blef Haidée allt mer och mer tillgifven; hennes oskuld i motsats emot den tillgjorda dygdigheten hos de qvinnor, ibland hvilka han dittills sökt urbilderne för sina romantiska föreställningar, intog hans hjerta, och oaktadt han fann det löjligt, att en ung Engelsk Gentleman ville ägta en obildad Grekisk flicka, såg han sig dagligen allt mer dragen till den skönaste gestalt han någonsin skådat. -- Ibland var han sinnad att rycka sig lös ifrån henne och ville efter uppgjord plan till antiqvariska forskningar afresa, med föresats, att icke återvända innan han vunnit sitt ändamål; men han fann det snart omöjligt, att fästa sin uppmärksamhet på ålderdoms lemningar, så länge för hans hug lekte en bild, åt hvilken alla hans tankar tycktes vara helgade. -- Haidée kände ingen aning om hans känslor och förblef sig städse lik i sin barnsliga oskuld. -- Hon skiljdes

väl alltid ogerna ifrån honom, men endast derföre, att hon då ågde ingen, med den hon kunnat hålsa på sina ålsklingsplatser. -- Om Vampyrerne hade hon åberopat sig föråldrarnes vittnesbörd, och desse, bleke af förfåran öfver blotta nämnandet af deras fasansfulla namn, bekräftade sanningen af flickans berättelser. -- Kort derpå ville Aubrey åter företaga en utflygt, som borde sysselsätta honom i några timmar; men då hans vårdsfolk erföro namnet på orten dit han ämnade sig, bodo de honom entråget, att icke nattetid återvända, emedan han nödvändigt måste passera en skog, i hvilken ingen Grek vågade dröja. -- Här skulle Vampyrerne fira sina nattliga fester och hotade den, som dervid mötte dem, med strängaste näpst. -- Aubrey dref gäck med deras föreställningar och skrattade deråt; men han teg omsider, då han såg, att de förfårades af hans dristighet att gäckas med en högre afgrunds makt, hvars blotta namn kom deras blod att stelna.

Morgonen derpå begaf sig Aubrey utan följeslagare på vandring; han undrade öfver sin husbondes svårmodiga uppsyn och

blef rörd, då han förnam, att hans löje åt deras tro på de fruktansvärda fienderne åstadkommit förskräckelse hos vårdsfolket. -- Då han steg till häst, besvor Haidée honom än en gång, att innan mörkret återvända, hvarpå Aubrey äfven gaf henne sitt löfte. -- Imedlertid roade honom hans forskningar så, att han icke varseblef når dagen skred till ända, och att dessutom vid himlabrynet upsteg en af desse små skyar, som i varmare länder så hastigt tillväxa till åskmoln och ofta sprida förödelse öfver hela trakter. -- Han satte sig dock nu hastigt till häst, för att genom ökad skyndsamhet återvinna den försummade tiden; men redan var det för sent. -- Skymningen är i dessa sydligare orter alldeles okänd: så snart solen gått ned, är det natt; och Aubrey hade ännu icke hunnit långt, förrän ovädret med storm, regn, blixt och åska utbröt. -- Hans häst skyggade och sträckte med pilens fart genom den mörka skogen. Omsider stadnade den af trötthet, och då såg Aubrey vid ljungeldars sken, att han var nära en hydda, som knappast kunde upptäckas bakom en massa vissnade löf och vilda buskar. -- Han steg af hästen och nalkades hyddan i förhoppning, att finna antingen en vägledare

till staden eller åtminstone skygd emot oväd-
dret. Men då han kom helt nära och thor-
dönet för ett ögonblick tystnat, hörde han
ett rysligt rop af en qvinlig röst, blandadt
med ett hånande skratt, som nästan utan
afbrott fortfor. Han förvånades; men häf-
tigare skrämd af en stark åskskräll, bröt han
med våldsam ansträngning upp dörren till
hyddan. -- Här mötte han ett ogenomskåd-
ligt mörker, deri endast ljudet kunde tjena
till ledare; och som det tycktes var han
allena, ty når han ropade, fortsatte sig to-
nen, och ingen tycktes bry sig om hans när-
varo. -- Ändteligen stötte han ihop med nå-
gon, den han straxt omfattade. -- Då skrek
en röst: "åter ett misstag!" beledsagande or-
den med ett vildt skratt. -- Nu kände Au-
brey sig sjelf omfattad med öfvermensklig
styrka; han beslöt likväl, att så dyrt som
möjligt sälja sitt lif och kämpades, men för-
gäfves; hans fötter halkade och med förfär-
lig våldsamhet nedslängdes han till marken.
-- Hans fiende kastade sig öfver honom och
tryckte sin näfve mot hans bröst; men i sam-
ma ögonblick föll skenet af facklor in ge-
nom en glugg, som eljest tjente till väg för
dagsljuset; då sprang den obekante upp, öf-
vergaf sitt rof, störtade ut genom dörren

och snart hörde man knapt rasslet mer af de qvistar, genom hvilka han banade sig väg. -- Stormen var nu öfvergången, och Aubrey, urståndsatt att röra sig, blef hörd af dem som voro utanföre. -- De inträdde; fackelskenet uplyste de nedsölade väggarne och man såg att hyddan var byggd af halm och fylld med stora askhögar. -- På Aubreys önskan letade man efter den, hvars röst hade ditlockat honom. Han qvarlemnades en stund i mörkret, men huru stor var ej hans fasa, då han vid de återvändande facklornes sken igenkände sin älskade Haidés nu liflösa gestalt. Han ville ej tro sina ögon och höll det för ett gyckelspel af sin upprörda inbillning; men en förnyad blick öfvertygade honom, att det verkligen var den älskade flickan sjelf. -- Hennes kinder, och till och med läpparne, voro färglöse; men på ansiktet låg ett uttryck af lugn, som gjorde det nästan lika intagande, som den förra lifligheten; på nacke och bröst såg man blod, och på hennes hals upptäcktes till och med spår efter tänder som öppnat en åder. Då ropade plötsligen fackelbärarne, pekande med fasa åt dessa blodspår: en Vampyr! en Vampyr! -- De förfärdigade sedan en bår, lyfte Aubrey

vid sidan af den, som ännu så nyligen utgjort föremålet för hans ljufligaste drömmar, men hvilka nu alla voro upplöste till tomhet. -- Han visste ej hvad han skulle tänka; hans håpna själ undvek alla reflexioner och föll i vanmakt; innan han utbars från hyddan upptog han dock en blottad dolk af sällsam skapnad. -- Snart tillkommo karlar, dem flickans mor utsändt för att uppsöka den saknade. -- Desses klagorop då de nalkades staden, förberedde föräldrarne på det bedröfliga bådskapet. -- Att skildra deras smärta är omöjligt; sedan de öfvertygat sig om orsaken till sin dotters död, häftade de sina blickar på Aubrey, visande åt liket. -- De voro otröstlige och dogo begge af sorg.

Aubrey, som måste föras till sångs, föll genast i en stark feber med häftig yrsel, derunder han esomoftast ropade, ömsom på Lord Ruthven och Haidée; -- I följd af en öfverklarlig idéernes förknippning tycktes han bedja sin förre reskamrat om förskoning för sin älskade flicka. -- Ibland åter utöste han förbannelser öfver honom, såsom hennes mördare. Lord Ruthven anlände på samma tid till Athen, tog så fort

han erfarit Aubreys belägenhet, qvarter i samma hus och blef hans dagliga sällskap. -- Sedan den sjuke, efter stillad feber, återkom till sans, förskräcktes han ej litet öfver åsynen af den person, hvars bild han en lång tid bortåt vant sig att i sin föreställning förblanda med en Vampyr; men Lorden gjorde sin närvaro snart behaglig, genom sitt vänskapliga samtal och ängern han låt påskina öfver det felsteg, som vållat deras skiljsmässa, samt mest genom den uppmärksamhet och omsorg, han med deltagande tycktes visa Aubrey.

Lorden syntes i sjelfva verket alldeles förändrad. Han var icke mer det kalla Våsen, som förr på Aubrey gjordt ett så fasansfullt intryck; -- dock allt som dennes hälsa stadgade sig, återföll Lorden småningom i sin förra stämning och snart märktes ingen annan förändring mer, än att hans blick stundom, åtföljd af ett hånande smålöje kring läpparne, tycktes hvila på Aubrey. -- Detta smålöje uppfyllde denne med en hemlig fasa, utan att han kunde förklara orsaken dertill. -- Aubreys lynne hade genom en så våldsam skakning häftigt lidit, och den andliga spän-

stighet, som fordom utmärkte honom, tycktes för alltid domnad. -- Han var nu blefven lika stor vän af ensligheten och tystnaden, som Ruthven; men i nejden af Athen kunde denna böjelse icke tillfredsställas; ty sökte han lugnet bland ålderdomslemningarne, dem han förr uppletat, så stod Hajdés gestalt vid hans sida; sökte han det i skogarne, så trodde han sig höra hennes låtta fjät under tråden, der hon uppsökte den anspråkslösa violblomman; och än tycktes hon, vändande sig åt honom, plötsligen med ett huldt löje på läpparne visa honom sitt bleka ansikte och sårade bröst. -- Han beslöt att fly en nejd, der han af sådane minnen förföljdes, och föreslog Lorden, hvilken han kände sig vara förbunden för det ömma deltagande, han röjdt under sjukdomen, att göra en resa till de trakter af Grekeland, dem de förr icke sett. De genomströfvade nu landet åt alla håll, och uppsökte hvarje fläck, som kunde upplifva minnen från fornåldern; men då de hastigt ilade från en ort till annan, skänkte de ganska ringa uppmärksamhet åt de mötande föremålen. -- De hörde mycket talas om röfvare, men aktade föga på desse berättelser, dem de

höllo för dikter, hopspunne af egennyttigt folk, som ville dyrt sälja sitt beskydd. -- Sålunda reste de en gång, utan att lyssna till invånarenes åtvarningar, med ett ganska ringa följe, som mer kunde tjena till vägledare än betäckning; -- Men i en hålväg, vid sidan hvaraf, öfver stora klippmassor, som nedstörtat från de kringliggande branterne, frambrusade en ström, fingo de skål till ånger öfver sin oförsigtighet; ty knappast var hela sällskapet inkommet på den trånga vågen, förrän de blefvo uppskrämde af kulor, som hvinade genom luften tätt öfver deras hufvuden, och knallandet af lossade bössskott, mångdubbladt af genljudet från bergen. -- Inom ett ögonblick öfvergåfvos de af sitt följe, som ställde sig bakom klipporne och började skjuta åt det håll, derifrån skotten hördes komma. -- Lord Ruthven och Aubrey rättade sig efter deras exempel och drogo sig först undan bakom skyddande klippmassor; men då de snart blygdes att gömma sig för en fiende, som tycktes utmana dem genom sina skott, och tillika besinnade, att de varit alldeles förlorade, om några af röfrarne uppklifvit på bergen och derifrån fallit dem i ryggen; så beslöto de, att mo-

digt gå fienderne till mötes. -- Dock hade de knappt framträdt från sitt gömställe, förrån Lord Ruthven, sårad genom ett skott i skuldran, nedföll till marken. -- Aubrey skyndade till hans bistånd, utan att vidare akta på striden och sin egen fara, och blef således af rôfrarne snart omringad, emedan äfven deras följeslagare, så snart Lorden sårats, bortkastat vapnen och gifvit sig till fånga.

Emot löfte om stor belöning lyckades det Aubrey att förmå rôfrarne att bära hans sårade vän i en nära belägen hydda, och sedan han lofvat dem en lösepenning, besvårade de honom icke vidare med sin närvaro, utan åtnöjde sig att endast bevaka ingången, tills budet med lösepenningen återvändt.

Lord Ruthvens krafter aftogo hastigt; inom två dagar försämrades hans tillstånd till den grad att han kände döden med snabba steg nalkas. Hans utseende och förhållande hade ej undergått någon förändring; han tycktes föga gifva akt på sina plågor och sin omgifning; men emot slutet af den sista aftonen blef han synbarligt oroligare,

och hans ögon riktades ofta på Aubrey, som kände sig pliktig att med mer än vanlig omsorg erbjuda honom sitt bistånd. — — "Hjelp mig! — Ni kan rådda mig! — Ni kan göra mer än det! — Jag menar icke mitt lif — dess förlust skattar jag ej högre än förlusten af en lyktande dag; men Ni kan rådda min heder, Er Våns heder! — — —"

"Huru? Tala! Jag skall göra allt som står i min makt," svarade Aubrey.

"Jag begår blott litet — mitt lif flyktar hastigt. — Jag kan icke upptäcka allt — Men om ni vill förtiga det ni känner om mig, så skulle min heder icke beflåckas af tadlet — och om min död för någon tid bleíve obekant i England — jag — men lifvet —"

"Den skall icke blifva bekant! —"

"Svår!" ropade den dödende, och uppreste sig dervid med ovanlig häftighet. "Svår vid allt som är heligt för er, vid allt det ni fruktar, att inom år och dag på intet sätt meddela någon lefvande varelse det ni känner om mina brott och min död, hvad hälst som än må hända, och hvad helst ni än kunde få se."

Hans ögon tycktes vid dessa ord vilja vrida sig ur sina gropar. — "Jag svär!" utropade Aubrey öfvervåldigad af fasa, och Ruthven sönk döende ned på sin bädd och andades icke mer.

Aubrey lade sig väl härpå till hvila, men fick ingen sömn; de mångfaldiga upptråden, som åtföljt hans bekantskap med denne man, stodo åter lifligt för hans hug, och han kunde väl icke förklara det, men så ofta hans tankar föllo på den ed han nyss svurit, försporde han alltid en stark rysning, och liksom en förkänsla, en aning om något förskräckligt, som borde tilldraga sig med honom. — Han uppsteg bittida om morgonen och ärnade sig till den hydda, der han lemnat liket, då en af röfrarne kom honom till mötes och berättade, att det icke mer fanns der, såvida han med några af sina kamrater burit det på spetsen af ett närbeläget berg, i följd af ett löfte de gifvit Lorden, att hans döda kropp borde utsättas för den första kalla stråle af Månan, som efter hans död skulle uppgå. Aubrey häpnade och tog några karlar med sig i afsikt, att uppstiga på berget och begrafva liket der det låg. —

Men då han nått bergets spets, fann han hvarken spår efter liket eller dess kläder, oaktadt röfrarne bedyrade, att de just på denna klippa nedsatt den döde. -- Sällsamma föreställningar genomkorsade för en stund hans själ, men omsider stadnade han vid den tro, att röfrarne nedgräft liket för att åtkomma dess kläder, och återvände hem.

Ledsen öfver en nejd, der han erfarit så många missöden, och der allt liksom förenade sig, att ge näring åt den till vidskeppelse gränsande svårmodighet, som intagit hans sinne, beslöt han att bortresa, och innan kort var han i Smyrna. -- Under väntan på skeppslägenhet till Otranto eller Neapel, fördref han tiden med ordnande af Lord Ruthvens effecter, dem han tagit med sig. -- Ibland desse var äfven en koffert med åtskilliga vapen, som voro mer och mindre tjenlige att åstadkomma en ofelbar död. Äfven funnos deribland åtskillige slags dolkar och korta svärd. Då han en gång framtog dem för att närmare beskådas, blef han ej litet förfärad öfver en slida, som var lika utsirad med den dolk han hade hittat i hyddan. -- Han ryste; -- letande efter säkrare bevis, fann han bland sina

effecter sjelfva dolken, och nu kan man tänka sig hans fasa, når vapnet fullkomligt passade in i slidan. -- Han trodde sig icke behöfva flere bevis. Han stirrade med ofrånvända blickar på dolken; ännu önskade han att tvifvelsmål varit möjlige; men den sällsamma skapnaden, färgen, som på handtaget och slidan var enahanda, gåfvo intet rum mer åt tviflet; -- så väl slidan som dolken buro spår efter blod.

Han reste från Smyrna, och på återresan till hemlandet var det i Rom hans första omsorg, att höra åt efter det fruntimmer, han der sökte rädda ur Lord Ruthvens snaror. Hennes föräldrar lefde i uselhet; deras förmögenhet var förstörd och alltsedan Lordens bortresa hade man ej hört något af flickan. -- Aubreys lynne nedtrycktes nästan helt och hållet under tyngden af så många förnyade fasor; han tog det för afgjordt att äfven denna flicka blifvit ett rof för Hajdés mördare. -- Han blef nu dyster och fåtalig; hans enda sysselsättning var, att påskynda Postillonerne, liksom hade han rest för att rädda någon kär persons lif. -- Sålunda anlände han till Calais; en gynnande vind förde honom snart öfver till Englands

kust. — Han ilade fram till fädernehuset och här, i Systrens armar, tycktes åtminstone för några ögonblick minnet af det förflutna hafva upphört att plåga honom. — Om denna Syster redan fordom med sitt barnsliga smek tillvunnit sig hans ömhet, så förekom hon honom nu i sin ungdoms skönaste blomning tusenfallt ålskvärdare. —

Miss Aubrey hade icke den intagande character, som förmår fängsla den stora verldens uppmärksamhet och bifall; ej heller ägde hon det glänsande skimmer, som endast lyser i menskofyllda balsalars uppglödgade atmospher. Hennes blå ögon förrådde ingenting mindre än låttsinnighet; tvärtom lyste ur dem de svärmiska behagen af en melancholie, grundad icke på olyckor, dem hon upplefvat, utan på djupheten af hennes känslor, hvilka låto ana en själ, som ägde full medvetenhet af ett högre fädernesland. Hennes gång var icke flygande, likasom blott egnad att fånga fjärilar, eller plocka blomster, utan alfvarsam och vårdig. När hon var allena för sig, uppklarnade alldrig hennes ansikte till ett löje af glädje; men så ofta hennes bror visade henne någon tjenst, eller når han

i hennes umgånge sökte glömma den sorg som synbarligt förstörde hans lugn, hvem skulle väl då hafva bortbytt hennes småleende emot vållustens? Då tycktes hennes ögon och hela hennes ansikte återspegla ljuset från hennes skönare fosterland. -- Hon hade ån icke fyllt sitt adertonde år och var ånnu ej införd i den stora verlden, emedan förmyndarene ansett för bäst att uppskjuta hennes första inträde, tills brodren, återkommen från fasta landet, kunde såsom beskyddare gå vid hennes sida. -- Nu blef det beslutet, att den först inträffande hofdag skulle blifva tidpunkten för hennes inträde på den bullersamma skådeplatsen. -- Aubrey hade visserligen häldre velat inskränka sig inom sitt fäderne-hus och ytterligare nära den svårmodighet, som helt och hållet bemäktigat sig honom. Han fann ingen smak att deltaga i alamodiska främlingars skämtsamma conversation, emedan hans lynne genom de händelser, hvartill han varit åsynavittne, blifvit alldeles förd ystradt; dock beslöt han att uppoffra sin egen beqvämlighet för den ljufva pligten att bli sin systers beskydd. Snart inträffade de i hufvudstaden och beredde sig till påföljande dag, då festen skulle äga rum.

Mängden af menniskor var ofantlig; på längre tid hade det ej varit håfdag, och alla som fikade efter det verldsliga majestätets solblick, strömmade nu till. -- Aubrey infann sig äfven, åtföljd af sin Syster. -- Stående ensam i ett hörn af håfsalen, rann det honom i hågen, att han just på detta ställe förra gången sett Lord Ruthven. I det samma fattades han i armen, och en välkänd röst hviskade honom i örat: "Tänk på din ed!" -- Knappast hade han mod att se sig om, i fruktan att varseblifva ett spöke, men snart såg han på något afstånd ifrån sig samma gestalt, som ådragit sig hans uppmärksamhet då han första gången beträdde denna sal. -- Han stirrade på skepnaden tills fötterne började svikta; då fattade han i armen på en vän, banade sig väg genom folkhopen, kastade sig i sin vagn och skyndade hem. Här, på sin kammare, gick han med snabba steg af och till och höll med handen för sin panna, liksom befarande, att de häftigt kringhvälfvande tankarne skulle språnga sin borg. -- Lord Ruthven framstod lifligt för hans ögon -- händelserna från det förflutna fingo nytt lif -- dolken -- eden!

eden! -- Det syntes honom omöjligt att Döda kunde åter uppstå. -- Han trodde, att phantasien gifvit lif åt den bild, som bodde i hans innersta. -- Visst aldrig kunde det vara en verklighet! -- Han beslöt derföre omsider, att återvända till sällskapet; ty oaktadt han försökt att spörja efter Lord Ruthven, hade likväl namnet dött på hans läppar och han erhöll ingen underrättelse om honom. -- Några dagar derefter var han med sin syster i samqvåm hos en slägting. Här öfverlemnade han systren i ett åldre fruntimmers beskydd och intog en enslig plats, der han grubblade för sig sjelf. Men då han ändtligen varsnade, att några af gästerne redan togo afsked, uppsteg han och gick i ett annat rum. Han fann der sin syster omgifven af flere menniskor, som tycktes underhålla ett ifrigt samtal. Han sökte bana sig väg till henne; men då en person, den han bad lemna sig rum, vände ansiktet åt honom, igenkände han åter de så förhatliga drägen: -- Hastigt fattade han i systrens arm och skyndade med henne från rummet. Vid dörren uppehölls han genom trångseln, och då han var sysselsatt att rödja väg för sig, hörde

han igen den kända rösten hviska till sig: "Tänk på din ed!" Häftigare skyndade han bort utan att skåda bakom sig och for med sin syster hem.

Aubrey blef nästan vansinnig. Om hans själ förrut redan var uppfylld af en enda tanke, huru mycket svårare blef icke hans tillstånd nu, då han vunnit visshet om det missfosters lif, som nedtyngde hans varelse. Han gaf föga akt på sin systers ömhet, och förgäfves bad hon honom att meddela henne orsaken till sitt sällsamma förhållande. Han talade blott afbrutna ord, som förfärade henne. -- Ju mer han grubblade, desto förstördare blef han. Hans ed kom honom att rysa; -- ty skulle han tillåta missfostret att fortsätta sitt spel och andas fördärf öfver allt som var honom kärast, och icke ens försöka att hämma dess framsteg? Hans egen syster kunde ju blifva ett offer. Men å en annan sida, om han ock velat bryta sin ed och meddela sin farhåga, hvem skulle väl hafva trott honom? Han föll redan på den tanken, att begagna egen hand, för att befria verlden från vilddjuret, men då påminte han sig åter, att ju döden ägde ingen makt öfver Ruthven. --

Flere dagar dvaldes han i detta tillstånd, inneslöt sig på sitt rum, ville icke se någon menniska och njöt en nödtorftig föda endast så ofta hans syster kom till honom och med tårfulla ögon bad, att han åtminstone för hennes skull måtte uppehålla sina krafter. Omsider kunde han ej ens fördraga lugnet och ensligheten mer; han öfvergaf sitt rum och sprang ifrån gata till gata, likasom flyende i sin ångslan för den bild, som öfverallt förföljde honom. -- Han vårdslöste sin klädedrägt och vandrade omkring likaså på ljusa dagen som om midnatten. Han var näppeligen mer igenkännelig; i början återvände han dock om aftnarne, men slutligen lade han sig, der trötttheten tog öfverhand. -- Systren, som var bekymrad om hans helsa, befallte några betjenter följa efter honom, men de förlorade honom snart ur ögnasiktet; ty han flydde för hvar och en, som tycktes förfölja honom, hastigare än mången för -- tankar. -- Dock plötsligen gick han öfver till ett motsatt förhållande. -- Fattad af föreställningen, att han under sin frånvaro lemnade alla sina vänner i våld åt en fiende, om hvilken de saknade all aning, beslöt han, att åter infinna sig i sällskapskretsarne och no-

ga gifva akt på Lord Rothvens företag, i afsikt att i trots af sin ed åtvarna hvar och en, till hvilken Lorden skulle förtroligare närma sig; men så ofta han kom i ett sällskap, voro hans oroligt spejande blickar så genomträngande, och hans inre fasa så märkbar, att Systren slutligen nödsakades bedja honom, att af vånskap till henne icke vidare infinna sig i dessa sällskapskretsar, som tycktes göra ett så obehagligt intryck på honom. Men då alla hennes föreställningar voro förgåfves, trodde förmyndarene sig pligtige att taga del i saken och af fruktan, att han skulle blifva rubbad till sina sinnen, ansågo de det vara hög tid att återtaga en myndighet, hvilken fordom af Aubreys föråldrar var dem gifven.

Lifvade af ädel afsikt att förekomma de förolämpningar och olägenheter Aubrey på sina vandringar dagligen fick vidkännas, och tillika undandraga mängdens åsyn, hvad de hos honom höllo för symptomer af vansinne, antogo de en Läkare att bo i hop med honom och hafva noggrann vård om honom. -- Han tycktes icke akta hårpå: till den grad voro hans tankar sysselsatte med det ena fasansfulla föremålet. -- Hans

inre förvirring tilltog omsider så, att han måste inneslutas i sitt rum. Här låg han ofta flere dagar kraftlös på ett ställe. Han hade helt och hållet afmagrat; hans ögon blefvo genomskinliga som glas; de enda tecken till medvetande och minne röjde han då systren hälsade på honom; då sprang han emellanåt häftigt upp, fattade i hennes händer, och bad henne med de mest genomträngande blickar, att icke röra vid honom. -- "O! -- sade han -- vidrör honom icke! så vidt din kärlek till mig är uppriktig, gör icke det!" -- Och då hon vid dessa tillfällen åtsporde, hvad hans böner syftade på, svarade han blott: "sannerligen! sannerligen!" -- och sönk tillbaka i sitt nedslagna tillstånd, hvarur han ej mer kunde höjas. Detta fortfor i flere månader; dock allt efter hand som året lopp till ända, blefvo utbrotten af hans förvirring sällsyntare och hans dysterhet öfvergaf honom småningom; hans väktare varseblefvo då ofta, att han på sina fingrar liksom efterräknade något och smålog dertill.

Tiden var nästan tilländalupen, då på sista dagen af året en af förmyndarene inträdde och gaf sig i samtal med Läkaren

om det bedröfliga deruti, att Aubrey ännu var i denna förskräckliga belägenhet, medan hans syster innan kort blefve gift. Detta väckte straxt Aubreys uppmärksamhet och ängsligt frågade han: "med hvem?" Glade öfver ett slikt tecken till återvunnet förstånd, deraf de redan ansett honom alldeles beröfvad, nämnde de Grefve Marsdens namn. — I tanke att denne var en ung Ädling, den Aubrey påminte sig hafva sett, uttryckte han sin fägnad, och satte förmyndaren ännu mer i förundran, då han yttrade sin önskan, att bivista bröllopet och att genast få se sin syster. — Hon blef kallad. Som det tycktes var han ännu förmögen att röras af hennes kärleksfulla smålеende, ty han tryckte henne till sitt bröst och kysste henne på kinden, som fuktades af hennes glädjetårar deröfver, att brodrens hjerta åter öppnat sig för kärlekens känslor. Han började nu äfven tala med sin vanliga värma och lyckönska henne till förmälning med en genom rang och öfriga företräden så utmärkt man, då han i och med det samma varseblef en medaillon på hennes bröst; han öppnade den — men huru stor blef ej hans häpnad, når han här igenkände dragen af det villdjur,

som haft så långvarigt inflytande på hans lefnad. I ett anfall af raseri fattade han uti portraittet och trampade det med fötterne. Vid hennes tillfrågan, hvarföre han sålunda förstörde hennes blifvande gemåls bild, såg han på henne, liksom hade hade han icke förstått henne -- derpå fattade han i hennes händer och stirrade på henne med ett uttryck af vild förvirring och bad henne att svåra, det hon aldrig skulle gifta sig med detta missfoster -- ty -- han förmådde ej tala vidare -- det tycktes som påminte hans egen röst honom om eden -- han vände sig häftigt om och trodde sig få se Lord Ruthven. -- Imedlertid hade förmyndaren och Läkaren åter inkommit och varit vittnen till allt detta; de höllo det för ett nytt anfall af hans vansinnighet och skiljde honom från Miss Aubrey, hvilken de bodo aflägsna sig. Han föll då på knå för dem och bad på det enträgnaste om endast en dags uppskof. Men de förstärktes härigenom ännu mer i sin tro på Aubreys återkomna vansinne, försökte lugna honom, och begåfvo sig slutligen ifrån honom.

Lord Ruthven hade morgonen efter häf-

dagen velat aflägga ett besök vid Håfvet, men blef, likt alla andra, icke emottagen. -- Då han härvid erfor Aubreys illamående, märkte han genast, att han sjelf varit orsak dertill, och då han omsider fick höra, att Aubrey blifvit rubbad till sina sinnen, förmådde han knapt dölja sin glädje för dem, som berättade honom denna nyhet. -- Han skyndade till sin förra reskamrats boning, och genom en ihärdig uppmärksamhet och ådagalagd stor ömhet för den sjuke samt deltagande i hans lidande, lyckades det honom småningom, att vinna insteg hos Miss Aubrey. -- Hvem hade ock förmått emotstå hans konstknep? -- Han visste berätta om faror och vedermödor -- beskref sig sjelf såsom ett väsen, hvilket icke harmonierade med någon annan menniska i verlden än den han nu talade till, berättade för henne, huruledes han först från det ögonblick han lärt känna henne, börjat sätta värde på sitt lif, liksom hade hans enda bestämmelse kunnat vara, att lyssna till hennes intagande röst. -- Med ett ord, han förstod att så förträffligt använda allt detta ormasmil. -- -- Eller må hända var det ödets vilja, att han innan kort vann hennes fullkomliga tillgifvenhet. --

Då under tiden honom tillfallit den tittel, åldsta grenen i hans familj endast fiek bära, erhöll han i förening dermed en ansedd Ambassadeurs post, hvilken nu tjente till förevånning, att utan afseende på Aubreys dåliga hälsa, påskynda förmälningen, som borde åga rum dagen före hans afresa till fasta landet.

Aubrey försökte, sedan förmyndaren och Läkaren gått ifrån honom, att nedmuta betjeningen, men förgäfves. Han begärte slutligen papper och penna, och skref till sin Syster ett bref, deri han vid hennes egen sällhet och heder, och vid deras heder, hvilka nu slumrade i grafvens skôte, men fordom inneslutit henne, såsom sitt och hela husets hopp, i kärliga armar, besvor henne, att på några timmar blott upskjuta en förmälning, hvilken han på det fasligaste förbannade. — Tjenarene lofvade framskaffa brefvet, men öfverlemnade det åt Läkaren, hvilken ansåg rådligare att ej göra Miss Aubrey ångsligare, än hon redan var, genom meddelandet af hvad han höll för uttryck af galenskap. — Natten förflöt utan hvila för husfolket och Aubrey märkte med en fasa, som låttare kan tän-

kas ån beskrifvas, att fjåset gållde anstalter till brölloppet. -- Morgonen kom och rasslet af ankommande vagnar nådde hans öra. Aubreys ångest steg till sin största höjd. -- Ändteligen segrade hos betjeningen nyfikenheten öfver vaksamheten; de smögo sig småningom alla bort och slutligen fann Aubrey sig bevakad endast af en gammal och svag qvinna. Han begagnade genast tillfället; med ett språng var han ur sitt rum och inom några ögonblick stod han i det, der gästerne samlades till festen. Lord Ruthven var den första som varseblef honom; han steg genast till honom, fattade honom kraftigt i armen och slet honom, som var mållös af raseri, med sig ur rummet. På trappan hviskade han honom i örat: "Kom ihåg er ed, och besinna det, att om ej er syster i dag blir min maka, så vanåras hon! Qvinnan är svag!" -- Med desse ord öfvergaf han Aubrey åt betjeningen, den gumman utskickat efter honom. -- Aubrey hölls knappt mer på föttren. Det inre raseriet, som ej fick utbryta, kom ett blodkärl att brista och Aubrey måste på stället föras till sångs. Detta förtegs imedlertid för hans syster, som ej var närvarande vid upptrådet, emedan Läkaren

ville undvika att oroa henne. -- Förmälningen gick för sig och bruden och brudgummen reste från staden.

Aubrey blef allt svagare; blodsförlusten åstadkom symptomer, som bådade en nära förestående död. Han önskade, att hans förra förmyndare skulle tillkallas. Sedan midnattstimman var förbi, berättade han allt det Läsarene redan kånna -- och gaf upp andan.

Förmyndarene skyndade ut, att rådda Miss Aubrey; men redan var det för sent. Lord Ruthven var försvunnen, och Aubreys Syster hade släckt en Vampyrs törst.

LIFVETS GÅTA.

ALLEGORIE.

Fr. Ryskan. *)

En skön Tårna, af ådel börd, fästes i fäderne-huset vid sin älskade Brudgum. -- "Men ännu" -- sade Fadren -- "återstår prófningen, om äfven, skiljd ifrån din Fästeman, du för honom kan bevara din tro" -- och Bruden utrustades till en resa i främmande, aflägse land. Vid afskedet räcktes åt henne *glömskans dryck* i gyllene pokal. -- Hon tömde den och somnade. -- En kraft, lik magnetens, bortförde med blixtens fart den sofvande. -- Ännu hade icke afskedståren hunnit torka, förrån den Sköna uppvaknade under en annan himmel, i en ny för henne okänd verld. -- Här förfärdigade en konstrik mästare åt henne ett *rörligt fängelse.* Man fråntog henne *friheten;* men lemnade *viljan.* Och man gaf henne *fem läromästare,* som blefvo hennes tjenare och väktare samt endaste *ledare* genom allt som

*) Originalet är författadt af Feodor Glinka.

omgaf henne. -- Men desse fem låromåstare voro till sin natur bedråglige. -- Af Fadren hade *den ådla fångslige* förnummit den dom, att hon icke skulle återvinna sin frihet, innan hon klart och fast insett och erkånt, *hvarest* hon nu befann sig, samt *till hvad ändamål.* Och ånnu ett annat vilkor var dervid fåstadt: då först skulle Fången befrias, når dess fångelse, af tiden smålt, likt hafvets is för solen, sjelfmant öppnat sine murar. Men då, om hon ånnu bevarat minnet af det *framfarna* sitt aflågse, ålskade hemland, och brudgummen, som föddes innan tiden var till och dock, likt himlens morgonrodnad, evigt lyser i ungdomlig skönhet; -- då, om ej hon redan förglömt sitt höga ursprung, skulle hon, liksom vaknad ur en dröm, se sig omgifven åter af sina anhöriga i det kåra moderlandet. -- Om deremot det *fordna* försvunnit ur hennes minne; om hon fattat för stort tycke för *pröfningens land:* långe skulle hon då ånnu få qvarstadna *der hon var* och *der hon fattat behag för att dröja.*

Men hvadan, o arma fånge! sknlle du upplysas om din vistelse-ort, samt ändamålet för din dervaro? -- Glömskans dryck

hade fördunklat hennes ljusa väsen, och endast en oredig hugkomst återstod af *en annan nejd*, der hon fordom vistats, och *en älskad vän*, som qvarblifvit der. -- Länge blott åskådade hon den okände verld, som nu omgaf henne, utan att varseblifva der ännu annat än *sig sjelf*. Allt förskräckte henne, eller satte henne i häpnad och förundran. Slutligen begynte hon, att i föremålens chaos åtskilja de väsenden, som voro henne närmast. -- Dock med hvad bedröfvelse märkte hon ej tillika, att desse, med alla sina vänskapsprof och omsorger blott åsyftade att befästa *hennes fångelse!* Och fastare dag från dag blefvo häktets murar och allt starkare de band, som knöto fången vid det för henne främmande lifvet. . .

Men tiden inföll att inhemta nödig lärdom. Fången blef medvetande af *sitt välde* öfver sine *fem läromästare* och skyndade att uppfylla domen, ännu liflig i hennes minne: att genom dem utforska *hvarest hon sig befann*. -- Hon skickade ut dem, åt höjden och på djupet, närmare och fjärmare, åt alla väderstreck. Ut flögo de låttvingade; -- men bedråglige i sine aktgif-

velser, och begärlige endast efter egne njutningar, medförde de åt henne blott falska underråttelser, hvilka sins emellan måste noggrant jemföras, innan sanningen kunde utletas. -- Imedlertid vistas med henne i samma boning *några illsluga Troll*, som, sållande sig till henne, från tida morgonen till sena qvälln, uppfylla hennes öron med förföriska berättelser om behagen af den nejd, der hon nu befinner sig. De hviska för henne om hederstittlar, åra, berôm, förmåner, rikedom, njutningar - - - Den oskuldsfulla fattar häraf intet, och om hon ock sluteligen fattar det -- afsåger sig dock allt, emedan *medlen* till dessa skatters vinnande skulle beflâcka hennes medfödda renhet. "Nej" -- utropar den fångsliga Skôna -- "på allt detta sättes ej värde i mitt älskade hemland!" -- Men hvar finnes då detta kåra land? Hon förmår icke sjelf ens uppge derom något visst. *Trollen* skratta åt hennes *phantastiska drömmar*, le åt hennes besynnerliga begrepp om det *förflutna* och det *tillkommande* -- detta dunkla och osåkra tillkommande, och inbjuda den ôfverrôstade på *det närvarandes* bullersamma fest. -- Deras staf är en *skicklig*

lig målare. Den tecknar för henne, med skimrande färger och yppig pensel, taflor af det gladaste lifvet, gästabud, nöjen och förströelser . . . . men intet förmår trösta den Sörjande: hon fruktar att afvika från det, hon hvarken rätt ihogkommer, eller med allone kan förglömma, och som *stundom* står klart för hennes inre blick, men hon icke förmår beskrifva. -- I dessa förtviflans ögonblick stärkes hon dock åter af en okänd hugsvalare; -- Ofta i nattens lugn, når de skarpsynta trollen ändtligen hvila, nedsväfvar *någon* på en stråle af morgonrodnaden och hviskar till fången: "misströsta icke!" Och denna röst, förbiflyktande, såsom allt skönt och herrligt i lifvet, påminner henne om den oafbrutna sällhet, hon *fordom* njutit. -- *Det Skôna* i Musiken, *det Höga* i Poësien, *det förträffliga* i alla konster, kallar hon *gäster från sitt fosterland* och glädjes åt dem, såsom man fägnar sig åt Landsmån vid ett möte i främmande land: men jemförelser, som härvid sjelfmant påtruga sig, störa och upgrumla hennes ögonblickliga fröjd. "*Här*" -- säger hon -- "*befalles jag att hata*; och *der* (lifligt minnes jag det) var *älska* en

allmån lag. -- *Der kårlekens* ståndiga vår, *här egoismens* eviga vinter! -- *Der* (rått vål kommer jag i hog det) fattade hvar och en mina tankar och kånslor *omedelbart*, såsom man hår fattar *blommor* och *toner*. Hvad fordras håremot ej hår för ett otal af grofva verktyg -- döda och mörka *former* -- för att uttrycka en enda liflig kånsla, en enda ljus tanke, som med alla desse medel dock icke fullt förklaras. -- *Hår* skattas tiden så högt, för att så lågt anvåndas! -- Ack! om man visste, att hela sekler försvinna i en blink, vid betraktandet af *Honom*, som jag engång skådat så nåra, och ifrån hvilken jag nu år så långvåga skiljd. --

Fången ålskar Naturens herrliga taflor; med nöje åskådar hon stormens majeståtiska fart, når det skummande hafvet våldsamt stråfvar att öfversvalla sina granitbråddar, och skogarnes toppar med gny böja sig under de tunga fjåten af luftens osynliga Jåtte. -- Men ånnu högre förtjusas hon af de lugna qvållar, då våren, likt en ung och huld moder, andas vållukt och lif öfver den vaknande naturens vagga; då hvarje blomma prydes af daggens demanter, och

från hvarje droppa återglånser fullmånen, eller blickar bilden af någon himmelens stjerna. "Ack! -- suckar hon -- denna stillhet "påminner mig om mitt fädernesland: der- "ifrån flödar allt lugn; der råder i evighet "en oförstörbar fred."

Sålunda närer den skôna bruden en hemlig trånad efter sin älskade brudgum. Hon förliknar sig vid en ljus stråle, försänkt uti tjocka tôcken, och strâfvar blott att bevara sin klarhet.

Redan igenkânner hon omsider sin förvisnings-ort, och ôfvertygas om fâfänglighéten af alla dess behag, och modigare kâmpas hon nu med Trollen, och tror icke mer sine tjenare och låromâstare. Hon ställer emellan dem och sig, eller râttare sagdt, emellan sig sjelf och sig sjelf, *Fadrens ande -- sanningen.* Nu flykta alla irringar; ty genom *sanningens* port ingå inga villor. Nu uppklarnar hennes förborgade ôde -- hennes höga bestämmelse. -- Men tråldomens tid är ânnu icke lyktad. Minnet af det *ursprungliga hemmet* är vâl ânnu lifligt nog, för att esomoftast uppmuntra henne, men tråldomen har så förlamat hennes

kraft, att hon icke förmår krossa sine bojor. Sålunda dväljes hon i beständig strid -- och lifvet suckar i materiens tryckande band. Men tiden lider .... lugnt skådar den Glada, huru häktets murar glesna, och kämpande allt modigare emot *Trollen*, ler hon åt deras ångslande tvifvel och utropar med frögd: "Han är nära befrielsens sa-"liga stund!"

Och se! synbarligen förfaller fängelset; redan svigta de fasta väggarne, redan upplösas fogningarne .... och visare blir den Sköna Fångsliga, ty hon blir *erfarnare*. -- För henne liksom spricka vingar ur skullrorne. -- "Jag har icke glömt min älskade "Brudgum" -- säger den Trogna; -- "sor-"gen efter honom, förenar mig med ho-"nom -- snart .... snart .... flyger jag, "likt en lössläppt dufva, i hans himmelska "famn, till fosterlandet, det härliga, sköna. "... Der skall jag skörda trohetens lön för "min kärlek och mitt tålamod."

books2ebooks.eu

www.books2ebooks.eu

e-böcker från ditt bibliotek av

eBooks on Demand

digitaliserad av

Kungliga Biblioteket

National Library of Sweden